

Baharı Ödünç Alan Tavşan

Ebru Mina TOMURCUK

Baharı Ödünç Alan Tavşan

Ebru Mina TOMURCUK

Ormandaki, uzun ağa ların g ky z ne uzandı ı yerin kalbinde, Poppy adında k   k bir tav an ya ardı. Yumu ak krem beyazı t yleri, i i soluk pembe astarlı uzun dik kulakları ve merakla parıldıyan b y k yuvarlak kehribar g zleri vardı. Poppy,  rme yosun ye ili bir atkı takar ve hazineler toplamak i in k   k,  rg  bir  anta ta ırdı. Ormanın her k  esini ke fetmeyi severdi, hep yeni ve harika bir  eyler arardı.

Soğuk bir kış sabahı Poppy, sıcacık yuvasından dışarı fırladı. Dünya beyaz karla kaplıydı ve hava keskin ve soğuktu. Kışı severdi ama baharın parlak renklerini özlemişti. 'Keşke bahar bir an önce gelse,' diye iç çekti, nefesi küçük bulutlar oluşturdu. Gezinirken ormanın kenarında tuhaf bir şey fark etti: bahar çiçeklerinin mevsimsiz açtığı küçücük yeşil bir alan.

Poppy'nin gözleri sevinçle kocaman açıldı. 'Bahar çiçekleri! Kışın!' diye ciyaktadı. Bir an bile düşünmeden çiçekleri toplamaya ve çantasına tıkmaya başladı. 'Baharı eve götüreceğim,' dedi. Çançiçekleri, papatyalar ve parlak sarı düğün çiçeklerini topladı, çantası taşana kadar. Havadaki soğğun daha da arttığını ya da ormana çöken tuhaf sessizliği fark etmedi.

Poppy çiçeklerle dolu çantasıyla yuvasına dönerken etrafındaki dünya değişmeye başladı. Patilerinin altındaki kar cıvıklaştı ve çimen parçaları dışarı fırladı. Hava şaşkına dönmüştü—bir an sıcak, bir an buz gibi. Kuşlar şaşkınlıkla cıvıldıyor, sincaplar tedirginlikle gevezelik ediyordu. Poppy neler olduğunu anlamadı. Sadece güzel çiçekleri yanında tutmak istiyordu, bu yüzden onları penceresinin yanındaki küçük bir saksıya koydu.

Ama ertesi sabah Poppy çok tuhaf bir manzarayla uyandı. Yuvası sıcacıktı, neredeyse yaz gibi, dışarıdaysa ağaçlar çıplak ve titliyordu. Saksısındaki çiçekler çılgınca açıyordu ama yorgun ve yersiz görünüyorlardı. 'Ne yaptım ben?' diye fısıldadı Poppy. Karnında bir düğüm hissetti. Orman yanlış hissettiriyordu ve bunu düzeltmesi gerektiğini biliyordu.

Poppy yardım istemeye karar verdi. Atkısını takıp Yaşı Baykuş'un yaşadığı Büyük Meşe'ye koştu. Yaşı Baykuş iri ve sağlamdı; kahverengi ve gri benekli tüyleri, kocaman yuvarlak altın gözleri ve püsküllü kulakları vardı. Gagasının üzerinde küçük yuvarlak gözlükler, omuzlarında koyu mavi bir şal taşırdı. Ormanın en bilge yaratığıydı ve Poppy neler olduğunu açıklayabileceğini umuyordu.

Yaşlı Baykuş, Poppy hikâyesini anlatırken dikkatle dinledi. Altın gözlerini kırıştıırıp nazıkçe dedi: 'Küçük dostum, bahar çiçekleri bahara aittir. Onları kışa getirerek mevsimleri birbirine karıştırdın. Her mevsimin kendi zamanı ve amacı vardır. Kışın dinlenmeye ihtiyacı var, bahar da hazır olduğunda gelecek.' Poppy'nin kulakları sarktı. 'Ama ben sadece güzel çiçekleri saklamak istemiştım,' dedi. Yaşlı Baykuş başını salladı. 'Biliyorum, ama doğanın kendi ritmi var.'

Yaşlı Baykuş devam etti: 'Bunu düzeltmek için çiçekleri ait oldukları yere geri götürmelisin. Ama yol kolay değil ve yardıma ihtiyacın olacak.' Tam o sırada Kurnaz Tilki ağacın arkasından çıkageldi. İnce ve zekiydi; pas turuncusu tüyleri, beyaz bir göğsü ve burnu, keskin yeşil gözleri ve ucu beyaz gür bir kuyruğu vardı. Ahşap düğmeli basit kahverengi deri bir yelek giyerdi. 'Sana yol gösterebilirim,' dedi Kurnaz Tilki dostça bir gülümsemeyle.

Poppy ve Kurnaz Tilki ormanın içinden yola koyuldular. Yol gerçekten de zorluydu—bazen karlı, bazen çamurlu, sanki mevsimler tartışıyordu. Uyumaya çalışan ama tuhaf hava yüzünden sürekli uyanan Homurdan Ayı'ya rastladılar. Homurdan Ayı iri ve ağırdı; kalın kahverengi tüyleri, küçük koyu gözleri ve büyük patileri vardı. Kırmızı ve sarı tonlarında, yamalı bir yorgan gibi pelerin giyerdi. 'Bir ayı biraz dinlenemez mi?' diye homurdandı.

Poppy her şeyi Homurdan Ayı'ya anlattı. 'Seni uyandırdığım için üzgünüm,' dedi. 'Mevsimleri karıştırmak istememiştim.' Homurdan Ayı'nın uykulu gözleri yumuşadı. 'Kış benim uyuma zamanımdır,' dedi. 'Soğuk dinlenmeme yardımcı olur ve bahar geldiğinde bala aç olarak uyanırım.' Poppy, kışın sadece soğuk olmadığını—dinlenme ve yenilenme zamanı olduğunu anladı. Çiçekleri geri götürmek için acele etmesi gerektiğini biliyordu.

Kurnaz Tilki önden yol gösterirken ve Homurdan Ayı yavaşça arkadan gelirken, Poppy çiçek dolu çantasını ormanın kenarındaki gizli alana geri taşıdı. Hava soğudu ve kar yeniden usulca yağmaya başladı. Poppy her çiçeği dikkatle toprağa geri yerleştirdi. 'Özür dilerim,' diye fısıldadı çiçeklere. 'Sizi ait olduğunuz yerde bırakmalıydım.' Son papatyayı dikerken ağaçların arasından hafif bir esinti geçti.

Yaşlı Baykuş geniş kanatlarıyla sessizce süzülerek belirdi. 'İyi iş çıkardın, küçük tavşan,' dedi. 'Şimdi izle.' Çiçekler yumuşak bir ışıqla parlamaya başladı ve şaşkına dönmüş hava yatıştı. Kar düzenli bir şekilde yağdı ve yeri huzurlu beyaz bir örtüyle kapladı. Hava keskin ve soğuk oldu, tam kışın olması gerektiği gibi. Poppy kalbinde sıcak bir parıltı hissetti. İşleri yoluna koymaya yardım etmişti.

Homurdan Ayı mutlulukla esnedi. 'Şimdi uyuyabilirim,' dedi ve yamalı pelerinini etrafına sararak ağır ağır inine doğru yürüdü. Kurnaz Tilki, Poppy'ye dostça bir dürtme yaptı. 'Cesur bir şey yaptın,' dedi. 'Bir hatayı kabul etmek kolay değildir.' Poppy gülümsedi. 'Baharın, kışın ve tüm mevsimlerin kendine özgü bir zamanı olduğunu öğrendim. Onların kendi sırasıyla gelip geçmesine izin vererek saygı gösteririz.'

Yaşı Baykuş bilgece başını salladı. 'Gerçekten öyle. Ormanın kendi ritmi var ve hepimiz onun bir parçasıyız. Bu ritme saygı gösterdiğimizde her şey dengede kalır.' Poppy bunu her zaman hatırlayacağına söz verdi. Arkadaşlarına teşekkür etti ve günlerdir olduğundan daha hafif hissederek yuvasına döndü. O gece, yağın karın yumuşak fısıltısını dinleyerek mışıl mışıl uyudu.

Sonraki günlerde Poppy sözünü tuttu. Mevsimsiz çiçek toplamadı ve her mevsimin tadını olduğu gibi çıkarmayı öğrendi. Kurnaz Tilki'yle karda oynadı ve baharda uyandığında Homurdan Ayı'yı ziyaret etti. Yaşlı Baykuş ormanı gözetledi, küçük tavşanın bilgeleştğini görmekten memnundu. Ve Poppy, baharı beklemenin onu daha da güzel yaptığını keşfetti.

Bahar nihayet geldiğinde, ormanın gördüğü en görkemli bahardı. Her yerde çiçekler açtı ve hava kuş sesleriyle doldu. Poppy çayırda hoplayıp zıpladı, çantası boştu, sadece renklerin ve kokuların tadını çıkarıyordu. Artık doğanın kendi ritmi olduğunu ve her mevsimin kendi sırasıyla gelip geçmesine izin vererek saygı gösterdiğimizi biliyordu. Ve bu, diye düşündü, hepsinin en güzel hazinesiydi.